

“ମିଠେ ବଳେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତ ଆତ୍ମାରୁ ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଜ୍ଞାନବାନ ସନ୍ତାନମାନେ ସର୍ବଦା କେଉଁ ଚିନ୍ତନରେ ରହିଥା’ନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ମୁଁ ଏକ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା, ଏହି ଶରୀର ବିନାଶୀ । ମୁଁ ୮୪ଟି ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛି । ବାକୀମାନ ଏହା ମୋର ଶେଷ ଜନ୍ମ । ଆତ୍ମା କେବେ ଛୋଟ ବଡ଼ ହୁଏ ନାହିଁ । ଶରୀର ହିଁ ଛୋଟ ବଡ଼ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଆଖି ଦୁଇଟି ଶରୀରରେ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଏହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଆତ୍ମା ହିଁ ଦେଖୁଥାଏ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟ ଶରୀରର ଆଧାର ନନେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଠ ପଢ଼ାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଭଳି ଚିନ୍ତନ ଜ୍ଞାନବାନ ସନ୍ତାନମାନେ ସବୁବେଳେ କରିଥା’ନ୍ତି ।

୩୯ ଶାନ୍ତି । ଏହା କିଏ କହିଲେ ? ଆତ୍ମା । ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କହିଲା । ଶରୀର ଏବଂ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଶରୀର ପାଠକଦ୍ୱାରା ଏତେ ବଡ଼ ପୁତଳା ହୋଇଥାଏ । ଏହା ଛୋଟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାଠାରୁ ତ ବଡ଼ ନିଶ୍ଚୟ । ପ୍ରଥମେ ତ ଅତି ଛୋଟ ପିଣ୍ଡ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଅଳ୍ପ ବୃଦ୍ଧି ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରେ । କ୍ରମଶଃ ବଡ଼ ହୋଇ ଏତେ ବଡ଼ ହୋଇଯାଏ । ଆତ୍ମା ତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟେ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରିନଥାଏ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁତଳା ମୂଲ୍ୟହୀନ । କେତେ ଅନ୍ତର ରହିଛି । କଥାବାକୀ କରିବା ଚାଲିବା ବୁଲିବା ତ ଆତ୍ମା ହିଁ କରିଥାଏ ନା । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ । ଆତ୍ମା କେବେ ଛୋଟ ବଡ଼ ହୋଇନଥାଏ । ତା’ର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ କେବେ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେବେ ଏକଥା ପରମ ଆତ୍ମା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ଶରୀର ବିନାଶୀ । ଏହାଙ୍କ ଠାରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରି ପାର୍ଟି କରିଥାଏ । ଏହିସବୁ କଥା ତୁମେ ବାକୀମାନ ଚିନ୍ତନ କରୁଛ । ଆଗରୁ ତ ନା ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣିଥିଲ, ନା ପରମାତ୍ମାକୁ ଜାଣିଥିଲ । କେବଳ ନାମକୁ ମାତ୍ର କହିଦେଉଥିଲ, ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ଆତ୍ମା ବୋଲି ବୁଝୁଥିଲ, କିନ୍ତୁ ପୁଣି କେହି କହିଦେଲେ ଯେ ତୁମେ ପରମାତ୍ମା ଅଟ । ଏକଥା କିଏ କହିଲେ ? ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୁରୁମାନେ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏଭଳି ତ କେହି କହିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋର ସନ୍ତାନ । ଆତ୍ମା ପ୍ରାକୃତିକ ଅଟେ, ଶରୀର ଅପ୍ରାକୃତିକ, ଏହି ୫ ତତ୍ତ୍ୱରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଥାବାକୀ ଚାଲିଥାଏ । ବାକୀମାନ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ନିରାକାର ଶିବବାବା ଆସି ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ) ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସ୍ଥଳ ଆଖି ତ ଶରୀରରେ ରହିଥାଏ । ବାକୀମାନ ବାବା ଆସି ଜ୍ଞାନଚକ୍ଷୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ ଜ୍ଞାନ ନଥିଲେ ଅଜ୍ଞାନ ଚକ୍ଷୁ କୁହାଯିବ । ବାବା ଆସିବା ମାତ୍ରେ ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନଚକ୍ଷୁ ମିଳିଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରିଥାଏ । ବାକୀମାନ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ବାବା ଏହି ଶରୀରକୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି । ନିଜର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସାରା ନାଟକର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ତୁମକୁ କିଛି ବି ଜଣାନଥିଲା । ହଁ, ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ନାଟକ ଅଟେ । ସୃଷ୍ଟିରୁପୀ ଚକ୍ର ଘୁରିଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ କିପରି ଘୁରୁଛି ଏହା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ବାକୀମାନ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ବାକି ତ ସବୁ ଭକ୍ତି ଅଟେ । ବାବା ହିଁ ଆସି ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା କରୁଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ତୁମେ ଭକ୍ତ ଆତ୍ମା ଥିଲ । ତୁମେମାନେ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲ । ବାକୀମାନ ତୁମେମାନେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁଛ । ଭକ୍ତିକୁ ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଏ । ଏମିତି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ, ଭକ୍ତିଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ମିଳନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଭକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଟି ଅଛି ଜ୍ଞାନର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଟି ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲା ବେଳେ କୌଣସି ସୁଖ ନଥିଲା । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲୁ ଧକ୍କା ମଧ୍ୟ ଖାଇ ଚାଲିଥିଲୁ । ବାବାଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥିଲୁ । ବାକୀମାନ ବୁଝୁଛ ଯଜ୍ଞ, ତପ, ଦାନ, ପୁଣ୍ୟ ଆଦି ଯାହାକିଛି କରିଥିଲୁ, ଖୋଜି-ଖୋଜି ଧକ୍କା ଖାଇ ଖାଇ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଉଥିଲୁ । ତା’ଦ୍ୱାରା ଆହୁରି

ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲୁ କାରଣ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସିବାକୁ ହୋଇଥାଏ ନା । ଅସତ୍ୟ କର୍ମ କରି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବାକୁ ପଡେ । ମିଥ୍ୟା କର୍ମ କରି କରି ଛି ଛି ହେବାର ଥାଏ । ଯାହାଦ୍ୱାରା ପତିତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ । ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାବନ ନ ହେଲେ ଆମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯାଇପାରିବା ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ପବିତ୍ର ନ ହେଲେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବା ନାହିଁ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ତ କହୁଛନ୍ତି ଆସ ଏଠାକୁ ଆସି ପବିତ୍ର କରାଅ । ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ପବିତ୍ରମାନଙ୍କ ସହିତ ତ ଭଗବାନଙ୍କର ମିଳନ ହୁଏ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସହିତ ଭଗବାନଙ୍କର ମିଳନ ହୋଇନଥାଏ । ଭଗବାନ ଆସି ତୁମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡିଦେଇଥାଅ । ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ତ ଏହି ତମୋପ୍ରଧାନ ପତିତ ସୃଷ୍ଟିରେ ରହି ପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରି ପୁଣି ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଡ୍ରାମାରେ ବହୁତ ବିଚିତ୍ର ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଯେପରି ଆତ୍ମା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ କେହି ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ଚିହ୍ନି ପାରନ୍ତି ଯେ, ଇଏ ଅମୁକ, ଇଏ ଅମୁକ । ମନେ ମଧ୍ୟ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଇଚ୍ଛା କରିଥା'ନ୍ତି ଅମୁକଙ୍କର ଚୈତନ୍ୟରେ ସାକ୍ଷାତକାର ହେଉ, ଅନ୍ୟ କିଛି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥାଏ । ଆଜ୍ଞା ଚୈତନ୍ୟରେ ଦେଖିଲେ କ'ଣ ହେବ ? ସାକ୍ଷାତକାର ହେଲା ପୁଣି ତ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯିବେ । କେବଳ ଅଳ୍ପ କାଳ କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ସୁଖର ଆଶା ପୂରଣ ହେବ । ଏହାକୁ କୁହାଯିବ ଅଳ୍ପକାଳ କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର ସୁଖ । ସାକ୍ଷାତକାରର ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ତେଣୁ ତାହା ମିଳିଗଲା । ବାସ, ଏଠାରେ ତ ମୂଳକଥା ହେଲା ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବା । ପବିତ୍ର ହେବା ଦ୍ୱାରା ଦେବତା ହୋଇଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବ ।

ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ କହୁଛନ୍ତି ଆୟୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି କଳିଯୁଗ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଛି । ବାବା ତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସାରା କଳ୍ପ ହିଁ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ବର୍ଷର ଅଟେ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର । କାହା ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତି । ରାବଣ ଯେବେଠାରୁ ଆସିଥାଏ ସେବେଠାରୁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସିଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ମିଳେ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଥର ଜ୍ଞାନର ବର୍ଷା ମିଳିଥାଏ । ବାରମ୍ବାର ମିଳେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ତୁମେ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବ ନାହିଁ କାରଣ ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ତାକୁ ମିଳିଥାଏ, ଯିଏ ଅଜ୍ଞାନତା ଭିତରେ ଥାଏ । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବଞ୍ଚିମାନ ବୁଝୁଛ । ତୁମେ କହୁଛ ଇଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହଁନ୍ତି, ସେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ନା, ପରମାତ୍ମା ମାଟି-ଗୋଡ଼ିରେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଭକ୍ତି ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଅଲଗା ଜିନିଷ, ସେମାନଙ୍କ ଠାରେ ତିଳେ ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ସମୟ (ଯୁଗ)ହିଁ ପୁରା ବଦଳି ଯାଇଥାଏ । ଭଗବାନଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ । ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟର ନାମ ମଧ୍ୟ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଥମେ କୁହାଯାଇଥାଏ ଦେବତା, ପୁଣି କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର । ସେମାନେ ଦୈବାଗୁଣସମ୍ପନ୍ନ ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ଏମାନେ ଆତ୍ମରାଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ବିଲକ୍ଷ୍ମ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ଗୁରୁ ନାନକ ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି “ଅସଂଖ ଚୋର”... କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଯଦି ଏମିତି କହିବେ ତେବେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିବେ ଯେ, ତୁମେ କ'ଣ ଏପରି ଗାଳି ଦେଉଛ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ଅସୁର ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ କ୍ଷମା ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ଏମାନେ ରାମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ଗାନ୍ଧିଜୀ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ, ଆମକୁ ରାମରାଜ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ରାମ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ବିକାରୀ, ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ । ଏହାର ନାମ ହିଁ ବେଶ୍ୟାଲୟ । ଭୌରବ (ଘୋର) ନର୍କ ଅଟେ ନା । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ପଡିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ, ପଶୁ ଆଦି ସମସ୍ତେ ଏକ ସମାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟର କୌଣସି ମହିମା ନାହିଁ । ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଉପରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ବାକି ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ । ବଞ୍ଚିମାନ ଏହି କଳିଯୁଗରେ ଅସୁରମାନେ ରହୁଛନ୍ତି । ଅସୁରମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ? ପାଞ୍ଚ ବିକାର । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥାଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ,

ଏବଂ ଅସୁରମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥାଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ । ସେମାନେ ହେଲେ ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ କୌଣସି କଳା ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୁଣ କଳା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ବଞ୍ଚିମାନ ଏହି କଥା ବାବା ବସି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ପୁରୁଣା ଆସୁରୀ ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ବେଶ୍ୟାଳୟକୁ ଶିବାଳୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି ତ୍ରିମୁକ୍ତି ହାଉସ୍, ତ୍ରିମୁକ୍ତି ମାର୍ଗ... । ଆଗରୁ ଏପରି ନାମ କ'ଣ ଥିଲା କି ? ବଞ୍ଚିମାନ କ'ଣ ହେବା ଉଚିତ୍ ? ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ କାହାର ଅଟେ ? ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଅଟେ ନା । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଦୁନିଆ ଯାହାକି ଅଧାକଳ୍ପ ପବିତ୍ର ଅଧାକଳ୍ପ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା କୁହାଯାଏ, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ହିଁ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ଏହାର ମାଲିକ ଅଟେ । ମୁଁ ବାଜରୁପ, ଚୈତନ୍ୟ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ । ମୋଠାରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ଯାହା ଆଉ କାହାଠାରେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ରହିଛି । ବାକି ତ ସବୁ କାହାଣୀ ଅଟେ । ମୁଖ୍ୟ କାହାଣୀ ବହୁତ ଖରାପ ଅଟେ । ଯାହା ପାଇଁ ବାବା ଅଭିଯୋଗ କରନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମୋତେ ଗୋଡ଼ି-ମାଟି, ଖପରା, କୁକୁର, ବିଲେଇ ଭିତରେ ବିରାଜମାନ ବୋଲି ଭାବି ନେଇଛ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମର କି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ହୋଇଯାଇଛି ।

ଦୁଆ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଓ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରାତି-ଦିନର ଅନ୍ତର ରହିଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ଧରି ଅପବିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଛି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ପୂଜା ହୁଏ । ଶିବବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ରାବଣ ତୁମକୁ ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ କରାଇଥାଏ । ପୁଣି ବାବା ଭ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ ତୁମକୁ ପୂଜ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ରାବଣ ପ୍ରଭୃତି ନାମ ତ ରହିଛି ନା । ହଶହରା ପାଳନ କଲାବେଳେ କେତେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାହାରୁ ଡାକିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କର କେତେ ନିନ୍ଦା କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ତ କିଛି କଥା ବିଲୁଲ୍ ନାହିଁ । ଯେପରି କୁହାଯାଏ ଈଶ୍ବର ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ଅର୍ଥାତ୍ ସିଏ ନାହାଁନ୍ତି । ସେହିପରି ଏହି ଯେଉଁ ନାଟକ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ ଏହା ସବୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି । ମନୁଷ୍ୟ ମତକୁ ଆସୁରୀ ମତ କୁହାଯାଏ । ଯେପରି ରାଜା-ରାଣୀ, ସେପରି ପୂଜା । ସମସ୍ତେ ଏପରି ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରକୁ ଗାଳି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସୁଛ ନିଜକୁ ଆତ୍ମ ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ଅଜ୍ଞାନରେ ଥିବାବେଳେ ପରମାତ୍ମା ଉପରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବୁଥିଲ । ବଞ୍ଚିମାନ ଜାଣୁଛ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବୁନାହିଁ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଏହି ଶରୀରକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଛ । ତୁମେ ସେବା ସ୍ଥାନରେ ବସିଥିଲା ବେଳେ ଭାବିବ ଯେ, ଶିବବାବା ମଧୁବନରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ମାନୁଥିଲେ । କହୁଥିଲେ ହେ ଭଗବାନ ତେବେ ବଞ୍ଚିମାନ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ କେଉଁଠାରେ ମନେ ପକାଉଛ ? କ'ଣ କରୁଛ ? ତୁମେ ଜାଣୁଛ ସିଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ଉପରେ ତ ନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ କରାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କୁ ଏହିଠାରେ ମନେ ପକାଇବ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଉପରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ତୁମେ ଯଦି ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଥାଅ ତେବେ ବି କହିବ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି । ଶରୀର ତ ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ନା । କେଉଁଠାରେ ବି ତୁମେ ବସିଥାଅ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଏହିଠାରେ ନିଶ୍ଚୟ ମନେ ପକାଇବ । ତାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ । କେହି କେହି ବୁଦ୍ଧିହୀନ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ଏପରି କହୁଛନ୍ତି ନାହିଁ କି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଶିବବାବା କିପରି ମନେପଡିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ଅଛି । ଏହାଙ୍କଠାରେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏଣୁ ତୁମେ ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ଉଭୟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯେଏହାଙ୍କର ନିଜର ଆତ୍ମା ଅଛି । ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ନେଇଥାଏ । ବାବା ବସି ସାରା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଓ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆଉ

କେହି ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମ, ଯେଉଁଠାରେ ମୁଁ ଏବଂ ତୁମେ ରହିଥାଅ, ପରମପିତା, ଏବଂ ସାଧାରଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରହିବା ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ଏହି ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଶାନ୍ତିଧାମ ଅଟେ । ଶାନ୍ତିଧାମ ବହୁତ ମିଠା ନାମ ଅଟେ । ଏସବୁ କଥା ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ବ୍ରହ୍ମ ମହତତ୍ତ୍ୱର ନିବାସୀ ଅଟୁ, ଯାହାକୁ ନିର୍ବାଣଧାମ, ବାନପ୍ରସ୍ଥ କୁହାଯାଏ । ଏକଥା ବାକୀମାନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଜ୍ଞାନ ଶବ୍ଦ ନଥାଏ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଯେତେବେଳେ କି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଅସୁରମାନେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଦେବତା ରହନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବଦଳାଇବାକୁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡେ । ଏସବୁ କଥା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ନାହିଁ । ବାକୀମାନ ତୁମେ କଳିଯୁଗରେ ଅଛ ତଥାପି ମଧ୍ୟ କିଛି ଜାଣିନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର କିଛି ସମାଚାର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ନାହିଁ । ବାକୀମାନ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଅଛ ତେଣୁ ନୂଆର କଥା ମାଲୁମ ନାହିଁ । ନୂଆ ଦୁନିଆ କେବେ ଥିଲା ଜଣା ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି କହିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ବିଭିନ୍ନତା ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃକ୍ଷର (କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର) ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାନ୍ତି । ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରେ ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାନ୍ତି । ତୁମର ମଧ୍ୟ ଧନ୍ଦା ହେଉଛି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା । ବାକୀମାନ ଜଣ-ଜଣଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲେ ତ ବହୁତ ସମୟ ଲାଗିବ । ଏଣୁ ତୁମେ ବହୁତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଏବଂ ବହୁତ ବୁଝୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ଏହି ମିଠା-ମିଠା କଥା ଅନେକଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ତୁମେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଇତ୍ୟାଦିରେ ବୁଝାଉଛ ନା । ଏବେ ଏହି ଶିବ ଜୟନ୍ତୀରେ ଆହୁରି ଭଲରେ ଅନେକଙ୍କୁ ତାକି ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଏହି ଖେଳର ଅବଧି କେତେ, ତୁମେ ତ ସଠିକ୍ କହିପାରିବ । ଏହା ହିଁ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ଅଟେ । ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏହା ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନା ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ଯେପରି ତୁମେ ବୁଝି ଦେବତା ହେଉଛ ସେହିପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରୁଛ । ବାବା ଆମକୁ ଏହା ଏହା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଆମେ କାହାର ନିନ୍ଦା କରିନଥାଉ । ଆମେ ବତାଇଥାଉ ଜ୍ଞାନକୁ ସଦଗତି ମାର୍ଗ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏକମାତ୍ର ସଦଗୁରୁ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହିପରି ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ପଏଁ ବାହାର କରି ବୁଝାଅ । ଏପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଜ୍ଞାନବାନ୍ ହୋଇ ନିଜେ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ପଛରେ ପଡିବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ଦୁହେଁଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ହେବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି, ବୋଲି ଭାବି ମନେ ପକାଉଥିଲ, ବାକୀମାନ ବ୍ରହ୍ମା ଶରୀରରେ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ଦୁଇଜଣଯାକ ମନେପଡିବା ଦରକାର ।

ବରଦାନ:- ବିନାଶୀ ଇଚ୍ଛାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ସମସ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହୁଥିବା ସଦା ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବିନାଶୀ ଇଚ୍ଛାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଚେହେରାରେ ପ୍ରସନ୍ନତାର ଚମକ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ କୌଣସି ବି କଥାରେ ପ୍ରଶ୍ନଚିତ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ସର୍ବଦା ନିଃସ୍ୱାର୍ଥା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କାହା ଉପରେ କେବେହେଲେ ଦୋଷାରୋପ କରିନଥା'ନ୍ତି । ତାହେଁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ପରିସ୍ଥିତି ଆସିଯାଉ ବା କୌଣସି ହିସାବ-କିତାବ ତୁଳ୍ଲ କରିବାବାଲା ଆତ୍ମା ସମ୍ମୁଖୀନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଯାଉ ବା ଶରୀରର କର୍ମଭୋଗ ସାମନା କରିବା ପାଇଁ ଆସୁ କିନ୍ତୁ ସବୁକ୍ଷ ରହିବାର ଗୁଣ ଥିବା କାରଣରୁ ସେମାନେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ ବ୍ୟର୍ଥକୁ ଚେକ୍ କର, ବେପରୁଆ ଭାବରେ ନୁହେଁ ।